

**Amstels welkomgroet aan den Koning, bij deszelfs terugkomst uit het departement
Gelderland, na den aldaar gewoed hebbende jongsten watersnood**

Wees welkom, dierbre Vorst! in Amstels grijzen wal!
Hoor bij uw wederkomst het vrolijk feestgeschal
"Lang leev' NAPOLÉON!" tot door de wolken dringen!
Zie 't dankbaar volk om strijd al juichende u omringen.

5 Maar hoe! door welk een' glans wordt ijlings 't zwerk* omgestraald! *de wolk*
't Schijnt of een godheid zelf' op ligte wolken daalt
O ja! t' is *Dankbaarheid!* zij daalt van 's hemels bogen,
En vest, grootmoedig Vorst! op u haar minlijke oogen;
Terwijl iets godlijks zich op hare trekken spreidt,

10 Biedt ze u den krans die bloeit tot in de onsterfelijkheid!
En spreekt aldus u aan: "Beheerscher dezer stranden!
Ontvang de lauwerkroon uit mijne zuivre handen.
Wat ooit de tijd verwoest in zijnen snellen vaart,
Daar hij geen heldenroem, noch reeks van eeuwen spaart –

15 En als een watervloed gezweept door felle winden,
Ons van 't verwoestte nauw'* de sporen meer doet vinden... *nauwelijks*
Deez' schoone lauwerkrans, door mij u toegewijd,
Trotseert der eeuwen loop, 't verwoesten van den tijd.
Menschlievenheid alleen is zulk een' roem beschoren!

20 De Godheid zelf' doet ons deez' heilrijke uitspraak hooren:
'Die 't lijdens hart vertroostte, en de armoë bijstand gaf,
Toeft een onsterflijk loon, aan gene zij van 't graf!...'"
Hier zwijgt de *Dankbaarheid*: en met een wolk omgeven,
Wordt ze in het luchtgewelf aan ons gezicht ontheven.

25 Nu toont zich *Hollandsche Maagd* in al haar majesteit!
Wat edle sierheid is op haar gelaat verspreidt!
De hoop, de blijde hoop bezielt opnieuw haar trekken,
En schijnt 't aandachtig volk tot eerbied op te wekken.
"O Dichtren! (roept zij uit,) door godlijk vuur bestraald!

30 Die ons het grootsch tafreel der heldendaden maalt!
Die lauweren bezingt door stroomen bloeds verkregen!
Daar vaak de menscheid ijst voor dien zoo duure zegen...
Spant nu, uw elpen* lier voor zoeter maatgeluid, *ivoren*
En boezemt al 't gevoel, der tedre menscheid uit!

35 Bezingt het edel hart van uwen goeden Koning!
Bezingt hoe hij in nood, ter rassche* hulpbetoning, *snelle*
Met eigen lijfsgevaar, door 't golvend water heen,
Als een beschermgeest all'* de ellendigen verscheen; *aan al*
Als een beschermgeest, diep met hunnen ramp bewogen,

40 Hun lijden heeft verzacht – hun tranen wilde droogen;
En d'armen veldeling, beroofd van have en goed,
Door zijne milde* hand weldadig heeft gevoed: *vrijgevige*
Ten edlen redder strekte in 't barnen* der gevaren, *branden*
Toen duizenden een prooi der woeste golven waren.

45 Zoo nog van Bato's deugd één vonk slechts overschiet!
Vergeet, menschlievend Vorst! dit volk uw weldaën niet."
Dus spreekt ze: en 't vreugdgejuich doet straks de lucht weërgalmen!
Het dankbaar volk bestrooid alom uw' weg met palmen, *palmladeren*
En roept, als uit één hart, als uit één mond gelijk,

50 GOD ZEGENE ONZEN VORST! LANG LEVE LODEWIJK!

Amsterdam 12 Februarij 1809.
N.C. Brinkman, Wed. C. van Streek

Gedrukt ten voordele der ongelukkige Departementen van Gelderland.